

Ana Maria Sandu

VACANȚĂ ÎN PORTOCALIA

ilustrații de Oana Ispir

Ediția a II-a, revizuită

editura **Frontiera**

CUPRINS

CAPITOLUL 1	ZBORUL	5
CAPITOLUL 2	SPERIETURA	10
CAPITOLUL 3	INIMI ZEMOASE	20
CAPITOLUL 4	ÎNTUNERICUL NU E ORANJ	26
CAPITOLUL 5	O UȘĂ SE DESCHIDE	29
CAPITOLUL 6	PIRAN GOLAN	34
CAPITOLUL 7	REGĂSIREA	40
CAPITOLUL 8	SUSPICIUNEA TRECE CU CREMĂ DE OUĂ	43
CAPITOLUL 9	PIRAN GOLAN LE ARATĂ OCEANUL ATLANTIC	50

CAPITOLUL 10	SOPHIE ÎNVAȚĂ SĂ ÎNOATE	.....	57
CAPITOLUL 11	UN PIC DE FADO	.....	61
CAPITOLUL 12	CAPUL VINCENT	.....	67
CAPITOLUL 13	VINCENT A FOST CÂINE SAU OM?	.....	75
CAPITOLUL 14	LA MUZEUL DIN SUD	.....	80
CAPITOLUL 15	UN FEL DE FINAL	.....	85

ZBORUL

– Gina, gata, mi-a ajuns! Nu mai vreau să călătoresc niciodată! Ce-i toată nebunia asta? Cu ce-am greșit în viață?

– Vadú, liniștește-te, te rog! Încercă musca s-o calmeze pe pisică, prietena ei, care tremura, săraca, din toate încheieturile. Până și coada i se mișca de parcă era electrocutată.

Pentru prima dată în viața lor, se aflau într-un aeroport. Nici prea mare, nici prea mic, dar suficient de întortocheat cât să se poată rătăci cu ușurință. Peste tot săgeți, indicatoare, oameni grăbiți și dezorientați, copii care își pierduseră răbdarea în așteptarea unui avion și alergau dintr-o parte într-alta.

– Hai să facem ceva amuzant, vrei? Îi zise Gina și dădu hotărâtă din aripi până când ajunse în dreptul bărbatului de pe scaunul din față, care își trimitea mesaje cu cineva.

Trase cu ochiul și văzu în timp real cum omul minte. Scrisese: „N-o să mă întorc prea curând, mai am treabă aici“ și pusese un smiley la sfârșit. Musca îl privi de aproape, văzu că nu i se clintește niciun mușchi de pe față. Ridică atunci din umerii ei mici și se duse repede lângă cușca în care se afla Vadú. De acolo se vedeau cel mai bine pista și avioanele care aterizau și decolau.

– Vadú, tu știi cum arată o minciună? o întrebă ea serioasă, încercând să-i distragă atenția de la ce urma să li se întâmple în curând.

– Acum nu mai știi nimic, Ginuța, doar că mi-e o frică de moarte. Pur și simplu simt că-mi sare inima din piept, fetițo. Și n-am idee cum s-o pun la loc. Ce-i cu monștrii ăștia zburători în care o să ne urcăm?

– Hai, fii serioasă, ești o pisică foarte curajoasă, n-o să pățești nimic nici de data asta, o încurajă musca, deși cu jumătate de gură, căci simțea că pisica nu e deloc în apele ei.

– Eu cred că mi-a venit sfârșitul, fetițo. Să nu mă uiți, te roog!

– Auzi, tu cântai când erai mică: „Avion cu motor, / la-mă și pe mine-n zbor, / Să mă fac aviator! / Nu te iau, că ești mic / Și te cheamă Polonic“? o întrebă musca, ca și când n-ar fi auzit ce spusese Vadú.

– N-am avut niciodată voce, iar de animalele uriașe m-am ferit cât am putut. Dar până aici mi-a fost! se smiorcăi pisica, cu un glas care îți rupea inima și dacă n-o cunoșteai.

Gina își ambală repede motorul propriu și plecă valvârtej să vadă în ce stare de spirit se află ceilalți călători care așteptau, ca și ele, îmbarcarea spre Portocalia. Se apropie de urechile lor atât de mult, încât reuși să le audă gândurile. Și asta o derută, pentru că nimic nu se potrivea cu nimic și descoperi o mare diferență între ce se vedea și ce se întâmpla în capul oamenilor. Cei care păreau calmi și stăpâni pe situație aveau în interior o voce panicată. Iar cei despre care ai fi zis că sunt neli-niștiți se gândeau la ceva senin. Ca de exemplu, la un pește la grătar, la cineva drag sau la o baie în ocean.

„Nu vreau să stau pe locul din mijloc, pentru că-mi amorțesc picioarele“, se auzea din capul unei doamne în vârstă, cu ochelari, care citea ziarul concentrată.

„Oare am scos totul din priză când am plecat?“ era întrebarea care îl sâcâia pe tipul grizonant, cu ochelari, care stătea ascuns după ecranul laptopului.

„Nu-mi place să călătoresc singură, de ce-am plecat în vacanța asta?“ își tot spunea o fată îmbrăcată într-o rochie lungă, colorată, învârtindu-și o șuviță pe deget.

„Doamne, ajută-mă să ajung teafără și să nu ne prăbușim!“ își repeta fata cu ochelari, îmbrăcată în blugi.

„Vreau să câștig jocul ăsta“, se auzea din capul băiețelului cu șapcă albastră, care se uita fix în ecranul telefonului.

„Când o să-mi crească părul la fel de lung ca al Elsei?“ se necăjea fetița care își bălăngănea picioarele și căreia bunica îi tot spunea să se potolească.

„De abia aștept să-mi văd copiii, mi-e atât de dor de ei!“ se gândea doamna care-și strângea la piept geanta cu cataramă aurie.

Măcar Vadú spunea ce gândea, la ea nu era nicio diferență între ce simțea și ce avea în căpșorul ei înnebunit de frica de avion.

După ce află ce era în capul oamenilor, Gina veni cu toate poveștile aceastea indiscrete la pisică. Dar pe Vadú o lăsară rece. Pur și simplu nu-i păsa de oameni și de gândurile lor ascunse. Ar fi dat orice să nu trebuiască să se urce în avion și să stea încordată ca un arc aproape trei ore, adică o mică veșnicie.

Sophie, care le convinsese să plece în această aventură, se întorsese cu un sandvici uriaș în mână. Venise într-un suflet și acum stătea cuminte pe scaun